

Vinca minor
barwinek pospolity

(c) fot. Gabriel Tomżyński TOMŻYŃSKI Szkołka Roślin

Niewielka, zimozielona krzewinka o ścielących się po ziemi pędach i niebieskich kwiatach, polecana do zadarniania cienistych miejsc w ogrodach i parkach. Występuje na dosyć sporym obszarze Europy Środkowej. W Polsce bywa spotykany w lasach liściastych oraz w formie dziczykałej w starych parkach i na cmentarzach. Roślina wypiętra się do 20-30 cm wysokości i rozrasta na ponad 1 m szerokości. Tworzy dwa rodzaje pędów, letnie pędy płonne - długie, wiotkie, osiągają 0,5 metra długości, pełzają po powierzchni gruntu i łatwo się zakorzeniają, oraz krótkie, 10-15 cm pędy kwiatowe, wyrastające wiosną z miejsc, w których zakorzeniły się pędy płonne. Liście eliptyczne, skórzaste, ciemnozielone z wydatnym unerwieniem. Blaszki liściowe mają 2-4 cm długości, z wierzchu są błyszczące, od spodu matowe. Kwiaty wyrastają pojedynczo z pachwin liści, są osadzone na długich szypułkach, składają się z pięciu skośnie uciętych, łopatkowatych płatków zrosniętych u nasady, przypominają miniaturowe wiatraczki o średnicy 2-3 cm. W pąku płatki zachodzą na siebie lewostronnie. U gatunku kwiaty są niebieskie, a u odmian ogrodowych mogą być też fioletowe, purpurowe lub białe. Rośliny kwitną obficie na wiosnę, później tworzą pojedyncze kwiaty przez cały sezon. Po zapyleniu tworzą się niepozorne owoce (mieszki) wypełnione drobnymi nasionami. Barwinek dobrze rośnie na większości gleb ogrodowych, poza skrajnie suchymi i wilgotnymi, znosi niedobór wody. Preferuje miejsca półcieniste i cieniste. Sadzony na stanowiskach słonecznych może lekko przemarzać w mroźne, bezśnieżne zimy, ale ścięty na wiosnę z łatwością się regeneruje i szybko odrasta. Nadaje się do zadarniania gleby pod koronami drzew, do obsadzania skarp, nasypów, brzegów ścieżek. Jednolity, barwinkowy dywan tworzy piękne, całoroczne ładne tło dla roślin o kolorowych pędach i barwnych liściach. Wypełnia przestrzenie między kamieniami w ogrodach skalnych, ładnie prezentuje się sadzony w pobliżu strumyków i kaskad oraz w każdym cienistym zakątku ogrodu. Nazwa barwinka najprawdopodobniej oznaczała starorzymskie zakłęcie. Roślina ma właściwości trujące.

autorzy: Grzegorz Falkowski; , Związek Szkółkarzy Polskich;

zasięg geograficzny

Europa oprócz Skandynawii i Wysp Brytyjskich, Turcja

grupa roślin

liściaste

grupa użytkowa

liściaste

forma

krzewinka

siła wzrostu

wzrost typowy dla gatunku

pokrój

płożący

docelowa wysokość

od 0,1 m do 0,2 m

barwa liści (igieł)

ciemnozielone

zimozieloność liści (igieł)

liście zimozielone

rodzaj kwiatów

pojedyncze

barwa kwiatów

niebieskie

pora kwitnienia

kwiecień

maj

czerwiec

nasłonecznienie

stanowisko cieniste

stanowisko półcieniste

wilgotność

podłoże umiarkowanie wilgotne

ph podłoża

odczyn lekko kwaśny do obojętnego

rodzaj gleby

przeiętna ogrodowa

próchnicza

walory

ozdobne z kwiatów

ozdobne z liści/igieł

roślina zimozielona

zastosowanie

ogrody przydomowe

parki

zieleń publiczna

roślina okrywowa

ogrody skalne

kompozycje naturalistyczne (parki i ogrody)

rabaty

pojemniki, balkony, tarasy

w grupach

